

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τριμήνος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλινία 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Μαρτίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 14

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Γιατὶ ἡ ἀξία μιᾶς ἀποικίας ἐξαεῖται ἀπὸ τὸ τι θάποδῶση.

Ἡ κατάκτηση εἶναι ἡ πρώτη δουλειά. Μὰ ἀπομένει ἡ ἀφομοίωση τῆς χώρας καὶ ὁ ἐκπολιτισμὸς τῆς, καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι αὕτη εἶναι πού χρειάζεται λεπτότητα καὶ διπλωματία ἐξαιρετική.

Γιὰ ν' ἀποδώσῃ μιὰ χώρα τὰ προϊόντα τῆς, χρειάζονται χέρια νὰ τὴν καλλιεργήσουν. Ἀλλὰ σὲ πολεμικὴ περίοδο, πού μυρίζει ἀκόμη μπαρούτι καὶ τὸ χῶμα εἶναι σκαμμένο ἀπ' τὶς δίδες, οἱ ἀποικοὶ εἶναι ἐλάχιστοι. Προτιμοῦν νὰ μένουν στοὺς τόπους των, μακριὰ ἀπ' τὸ κανονίδι.

Πρέπει λοιπὸν νὰ χρησιμοποιοῦν οἱ στρατιῶτες καὶ οἱ κατακτημένοι πληθυσμοί.

Ἐδῶ εἶναι ἡ δυσκολία. Οἱ πληθυσμοὶ αὗτοί εἶναι κατὰ κανόνα δυσαρεστημένοι. Πρέπει λοιπὸν νὰ προσπαθῇ κανεὶς νὰ τοὺς ἡμερώσῃ, νὰ τοὺς κάμῃ ν' ἀντιληφθοῦν μὲ τὰ μάτια τοὺς τὰ εὐεργετήματα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ τὸν ἐπίζητήσουν μόνοι τοὺς.

Αὐτὸ ἔκαμε ὁ Μπυγκώ.

Γιὰ τὴ διευκόλυνση τῶν συναλλαγῶν, χρειάζονται δρόμοι. Τὸ μηχανικὸ, μὲ τὴν προστασία τῶν πεζῶν, χάραξε δρόμους ὀλημερίς. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ἀρχισαν νὰ καλλιεργοῦνται τὰ χέρσα χωράφια. Ἔτσι γινόταν πιδὺ εὐκολὴ ἡ τροφοδότηση τοῦ στρατοῦ καὶ οἱ ἰθαγενεῖς ἔτριβαν τὰ μάτια τους, βλέποντας τοὺς καλ-

λιεργημένους ἀγροὺς καὶ ἀρχίζαν νὰ μιμοῦνται ὅ,τι ἔβλεπαν.

Ὅλ' αὐτὰ ὅμως δὲν ἦταν καθόλου εὐκόλα. Ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς δὲν ἄφινε ἡσυχους τοὺς ἰθαγενεῖς. Κι' οἱ ἐπαναστάσεις δὲν ἔπαυαν οὔτε μέρα.

Ὁ Ἀδδ-Ελ-Καδὴρ ἐξακολουθοῦσε ἀκαταπόνητος νὰ πολεμᾷ καὶ οἱ Γάλλοι ἔκαναν διαρκῶς ἐκστρατεῖες ἐναντίον του, πού τις ἀκολουθοῦσε καὶ ὁ Γιάννης, μαζί μὲ τὸ Μπουλούκο, τὸν πιστό του στρατιώτη.

Τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί ἦταν περίεργος

τύπος: Παράπονο δὲν εἶχε ποτέ, καὶ ὅμως ποτέ δὲν ἦταν εὐχαριστημένος. Τὴ παράξενη ἀντίθεση!

Περνοῦσαν μέσ' ἀπ' τ' ἀλφάγια, τοὺς θάμνους πού γεμίζουν ὅλη τὴν Ἀφρική, καὶ ὁ ἥλιος πυρπολοῦσε τὰ πάντα.

— Ὑπολοχαγέ μου, ἀναστέναζε ὁ Μπουλούκος σκουπίζοντας τὸν ἰδρώτα του, δὲν ἔχω παράπονο, ἀλλὰ θέλω νὰ πῶ ὅτι εἶναι βρωμότοπος δῶ-πέρα! Ψήνεται βῶδι μαζί μὲ τὸ πετσί του. Στὸ χωριό μου δὲν εἶν' αὐτὰ τὰ χάλια!... Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω παράπονο, ἀλλὰ δὲν εἶναι τόπος αὐτός! Τὴ τοῦ ζηλέψαν!

Περνοῦσαν μέσ' ἀπὸ ἐλώδη μέρη:

— Ὑπολοχαγέ μου, ἐγὼ δὲ λέω τίποτα, ἀλλὰ εἶναι βρωμότοπος δῶ-πέρα. Ἐδῶ οἱ μπόττες θέλουν γιάλισμα κάθε ὥρα! Στὸ χωριό μου δὲν κάνει τόση ὑγρασία! Ἐγὼ δηλαδὴ δὲν ἔχω παράπονο, ἀλλὰ θέλω νὰ πῶ... χαρὰ στὴν ἀποικία!

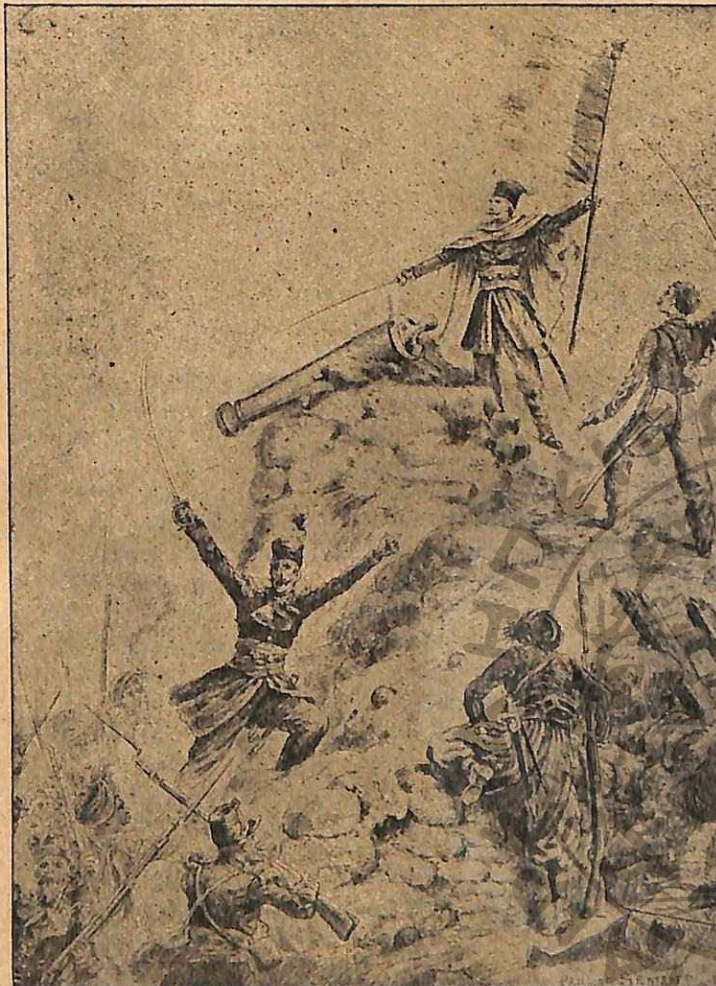
Στὸ βουνό, τοὺς ἔδρισκε πολλὰς φορές τὸ χιόνι. Ὁ Μπουλούκος ἄχνιζε μὲ τὸ στόμα τὰ παγωμένα δάχτυλά του.

— Ὑπολοχαγέ μου, πᾶν νὰ χάσω τὸ μυαλό μου. Ποῦ βρέθηκε τόσο χιόνι στὴν Ἀφρική; Στὸ χωριό μου, ναί, ἔχει καὶ ἐκεῖ χιόνι, ἀλλὰ ὅχι τόσο πολὺ. Δηλαδὴ ἐγὼ δὲν ἔχω παράπονο, ἀλλὰ θέλω νὰ πῶ ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τόπο πάει νὰ τὰ χάσῃ κανεὶς!

Ἐνὰ πράγμα ὅμως τὸν ἀνησυχοῦσε σοβαρὰ καὶ τὸ εἶπε στὸ Γιάννη Καρδινιάν:

— Ὑπολοχαγέ μου, δὲ μοῦ χωράει στὸ μυαλό, νᾶχουν αὗτοί οἱ Ἀραβες γιὰ ἀρχηγὸ μιᾶς γυναίκα!

Ὁ ὑπολοχαγὸς τὸν κοίταξε ξαφνισμένος. Τὴ εὐχή, ὁ δυ-

Ἡ γαλλικὴ σημαία ἐστήθηκε σ' ἓνα σωρὸ ἔρειπλων.

νατὸς ἡλίου τῆς Ἀφρικῆς εἶχε τρελλά-
νει τὸν κακόμοιρο τὸ Μπουλούκο; Ἡ
μήπως ἤθελε νάστειυεθῇ;

«Οχι, ὁ Μπουλούκος τῆς σωστά.
Οὐτε ἦταν ἀνάγωγος στρατιώτης γιὰ
νάστειυεθῇ με ἀπρεπο θάρρος με
τοὺς ἀξιωματικούς του.

—Τι θές νὰ πῆς, παιδί μου;

—Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ, ὑπολοχαγέ
μου, ὅτι κάθε μέρα ἀκούω νὰ λένε γιὰ
κάποιον «Λαμπέλ-Καδὴρ».(1)

«Ὁ Γιάννης Καρδινιὰς πῆγε νὰ
σκάσῃ ἀπ' τὰ γέλια. Μὰ ἕως φίλος
τοῦ ὑπολοχαγὸς ποὺ εἶχε παρακολου-
θῇσιν τὴ σκηνή, τοῦκανε νόημα νὰ
πάψῃ.

—Παιδί μου, εἶπε ὁ ἀξιωματικός,
θέλοντας νὰ διασκεδάσῃ με τὴν ἀφέ-
λεια τοῦ Μπουλούκου, δὲν πρέπει νὰ
ξαφνίζεσαι γιὰ τόσο μικρὸ πρᾶγμα!
Μερικὲς νότιες φυλὲς ἀποτελοῦνται μόνο
ἀπὸ γυναῖκες. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἀνα-
κήρυξαν ἀρχηγὸς τοὺς τὴν ὠραία Καδὴρ

ἐξ αἰτίας τῆς ὁμορφιάς της, γιὰυτό
καὶ τὴν ἐπονέμασαν Λαμπέλ-Καδὴρ.
Μὰ ἔνοιαν σου καὶ θὰ τὴν ἰδῇς σὲ λίγο,
γιατί θὰ συναντηθῇ μαζί της ὁ στρα-
τηγὸς Μπουγκῶ, νὰ ὑπογράψουν τὴν
εἰρήνη. Ἐκεῖ νὰ ἰδῇς ὁμορφιά!

—Ἀλήθεια, ὑπολοχαγέ μου; Θὰ τὴν
ἰδοῦμε λοιπόν; Ποιὸς τὴ χάρη μας!

«Ἀφῆσαν πολλὰς ἡμέρας τὸν Μπου-
λούκο στὴν πλάνη του καὶ ἔκαναν πολὺ
γούστο. Κι' ὅμως τὸ τέλος τῆς φρά-
σης τοῦ ὑπολοχαγοῦ βγήκε ἀληθινό.
Ὁ στρατηγὸς Μπουγκῶ ἀνάγκασε με τὴν
ἐπιθετικότητα τοῦ τὸν Ἀδὲλ-Καδὴρ
νὰ ὑπογράψῃ εἰρήνη με τὴ Γαλλία,
γνωστὴ με τ' ὄνομα «συνθήκη τῆς
Τάρνας» ἀπ' τὸν τόπο ὅπου εἶχε ὑπο-
γραψῇ.

Ἡ συνέντευξη ἔγινε σ' ἕνα σημεῖο,
ποὺ ἀπείχε ἐξ ἴσου ἀπ' τὰ δυὸ στρα-
τόπεδα. Ἐκεῖ συναντήθηκαν οἱ δυὸ
ἀρχηγοὶ καὶ τὰ ἐπιτελεῖα τους.

Ὁ Μπουλούκος ἦταν στὸν οὐλαμὸ
τῆς συνοδείας. Ὡστε θὰ μπορούσε ἐπι-
τέλους νὰ ἰδῇ τις περιέργες αὐτὲς
ἄγριες γυναῖκες καὶ ἰδίως τὴν ὠραία
ἀρχηγίνα!

Ὁ Ἐμῆρης εἶχε πάρει μαζί του τοὺς
καλύτερους ἵππους του, ποὺ ἔκαναν
γύρω του ἕνα λαμπρὸ ἡμικύκλιο.
Ἡθελε νὰ δώσῃ στοὺς ἀπίστους μιὰ
ιδέα ἀπ' τὴ δύναμή του.

Ὁ Μπουγκῶ, με τὸ ψηλὸ πηλὸν
του, ἀπλὸς μέσα στὸ μαῦρο του μαν-
δύα, κάθησε ἀντίκρου στὸν Ἀδὲλ-
Καδὴρ καὶ ἡ συνομιλία ἄρχισε.

«Ὅταν οἱ διαπραγματεύσεις τελείω-
σαν, ὁ Γάλλος στρατηγὸς σηκώθηκε
πρῶτος. Μὰ ὁ Ἀδὲλ-Καδὴρ ἐξακο-
λουθοῦσε νὰ κάθηται.

(1) La belle Kadér = ἡ ὠραία Καδὴρ·
ἔτσι ἀκούγε τὸ ὄνομα ὁ ἀγαθὸς στρατιώτης.

Ἡ στάση του αὐτὴ ἦταν σὰ νάλεγε
στοὺς στρατιώτες του:

—Βλέπετε; Ὁ Γάλλος στρατηγὸς
ἦρθε νὰ μοῦ ἐκλιπαρήσῃ τὴν εἰρήνη!
Αὐτὸς ὄρθιος, ἐγὼ καθιστός. Εἶμαι κύ-
ριος τῆς καταστάσεως.

Μὰ ὁ Μπουγκῶ δὲ τὸ ἐννοοῦσε ἔτσι.
Σούφρωσε τὰ φρύδια του, μάζεψε τὰ
χεῖλιά του καὶ πλησίασε τὸν Ἐμῆρη,
ποὺ καθόταν ἀκίνητος ἀλλὰ Τούρκα.

—Ὅταν ἕνας Γάλλος στρατηγὸς
εἶναι ὄρθιος, οἰφείλεις νὰ σηκωθῇς καὶ
σὺ μαζί του! τοῦ εἶπε σταθερά.

Καὶ πιάνοντας τὸ λεπτὸ χέρι τοῦ
Ἐμῆρη τὸν σήκωσε μονομιάς ὄρθιος.

Ὁ ἄλλος ἔκαμε πῶς δὲν κατάλαβε,
χαίρετῃς κι' οἱ δυὸ ἀρχηγοὶ χωρί-
στηκαν.

Μὰ ἡ εἰρήνη αὐτὴ ἦταν πολὺ προ-
σωρινή. Σὲ λίγο ὁ Ἐμῆρης τὴν παρε-
βλασε καὶ πῆρε πάλι τ' ὅπλα.

Ὁ Μπουλούκος εἶχε ἰδεῖ τὴ συνέν-
τευξη ἀπὸ μακριά.

—Μά, συνάδελφε, εἶλεγε σ' ἕνα
στρατιώτη, αὐτὴ ἔχει γένεια!

Στὰ τελευταῖα πιά κατάλαβε ὅτι γε-
λοῦσαν εἰς βάρος του. Μὰ δὲ θυμώσε.

—Δὲν πειράζει, εἶπε. Ὁ ὑπολοχα-
γὸς μου μοῦ τὴ σκάρωσε τὴ δουλειά!
Ἀλλὰ εἶδα τὸν ὠραῖο Καδὴρ, κι' εἶναι
τὸ ἴδιο!

Τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ Μπουγκῶ
συνθηκολογοῦσε στὸ Ὄραν, ὁ πόλεμος
ἦταν ἀναμμένος στὴν Κοστάντη.

Ὁ στρατηγὸς Δαμρεμόν εἶχε ἀρχί-
σει τὴ δευτέρη πολιορκία.

Ὅλοι ἔδειξαν μυθικὸν ἥρωισμό σ'
αὐτὲς τις ἐπιχειρήσεις. Ἐκεῖ εἶχε πλη-
γῶθι, λοχαγὸς τότε, ὁ Μάκ-Μαὼν, ποὺ
ἀργότερα ἔγινε Στρατάρχης τῆς Γαλ-
λίας καὶ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας.

Ἀφοῦ τελείωσαν οἱ ἐργασίες τῆς
προσεγγίσεως, οἱ Γάλλοι εἶχαν κατορ-
θῶσι νὰ στήσουν στὴν ἄκρῃ τοῦ ἀλτα-
κιὸς ποὺ προστάτευε τὰ τεῖχη, μιὰ
πυροβολορχία ἀπὸ μεγάλα κανόνια, με
τὸ σκοπὸ νὰ χτυπήσουν ἀλύπητα ἕνα
ὀρισμένο μέρος τοῦ τεύχους, ὡς ποὺ νὰ
νοῖξουν μιὰ τρύπα, ἀπ' τὴν ὁποία θὰ
ὀρμούσαν τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα νὰ
καταλάβουν τὴν πόλιν «ἐξ ἐφθόδου».

Ἡ πυροβολορχία ἄρχισε τὴ δουλειά
της καὶ τὸ τεῖχος, χτυπημένο μεθοδικὰ
κι' ἐπίμονα, γκρέμιζε ἐπὶ τέλους σ' ἕνα
μέρος, ἐνῶ οἱ ζουάβοι τῶν γειτονικῶν
χαρκαωμάτων ἐπευφημοῦσαν τὸ κα-
τόρθωμα.

Ὁ στρατηγὸς Δαμρεμόν, ποὺ τὸν
χαρακτήριζε ἐξαιρετικὸς βαθμὸς ἀν-
θρωπισμοῦ, θαυμάζοντας τὴν ἥρωϊκὴ
ἀντίσταση τῶν πολιορκημένων, πρῶταξε
νὰ πάψῃ τὸ κανονίδι κι' ἔστειλε στοὺς
ὑπερασπιστὰς τῆς Κοστάντης ἕνα κή-
ρυκα.

Ζητοῦσε νὰ τοῦ παραδώσουν τὴν
πόλιν εἰρηνικὰ καὶ τοὺς ἔδινε ὑπόσχε-
σι ὅτι ἡ πόλιν θάμινε ἀπειραχτὴ, κι' ἐ-
ξ ἡ ζωῇ κι' ἡ περιουσίᾳ τῶν κατοίκων
θὰ ἦταν ἐξασφαλισμένη.

Ἡ ἀπάντησις ποὺ ἔδωκε ὁ ἀρχηγὸς
τῆς ἄμυνας τῆς Κοστάντης ἔχει παρ-
δοθῇ, ὅπως τῆς ἀξίζει, στὴν ἀθανασία.

—Ἄν οἱ χριστιανοὶ δὲν ἔχουν
μπαρούτι, εἶπε, θὰ τοὺς στείλουν
Ἄν δὲν ἔχουν γαλέττα, θὰ μοιραστοῦ-
με μαζί τους τὴ δική μας. Μὰ ἐ-
ξ ἡ ἔστω κι' ἕνας ἀπὸ μᾶς, ἡ πόλιν
θὰ παραδοθῇ!

—Νὰ καληκάρια μιὰ φορά! φέ-
ναξε ὁ Δαμρεμόν μαθαίνοντας τὴν ἀ-
πάντησι. Ἐμπρός! Τώρα δὲ μᾶς μέ-
νει παρὰ ὁ ὁρμὸς τῆς δόξας γιὰ νὰ με-
βγάλλῃ μέσα στὴν πόλιν!

Ὁ πόλεμος, βλέπετε, διατηροῦ-
σιν ἀκόμη τότε κάποιον ἱπποτισμὸν, πο-
λεῖται πιά σήμερον με τις τρομαχτι-
κὲς ἐφευρέσεις ποὺ ἐνίσχυσαν τὰ πο-
λεμικὰ μέσα.

Ἀμέσως ὁ στρατηγὸς Δαμρεμόν ἐτο-
μάστηκε γιὰ τὴν ἐπίθεσιν.

Πῆρε τὸ ἐπιτελεῖο του καὶ πῆγε
ἐξετάσῃ ἀπὸ κοντὰ τὸ ρῆγμα. Ἐφτα-
κάτω ἀπ' τις σφαῖρες τῶν Τούρκων.

—Στρατηγέ μου, τοῦ φώναζαν,
θέσῃ εἰν' ἐπικίνδυνον! Γυρίστε πίσω!

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ δόβλα, με τὴ
ἰδιαίτερο ἐκεῖνο ρόγχο της, πέρασε
τόσο κοντὰ ἀπ' τὸ στρατηγὸν, ὥστε
ρεῦμα τοῦ ἀέρος ποὺ ἄφησε τὸ πέρα-
σμά της ἔκανε νὰνεμίσουν οἱ ἄκρη-
τοῦ χιτωνίου του κι' οἱ φούντες τοῦ
σπαθιοῦ του.

—Ὡρα της καλῆ! εἶπε γελῶντα
ὁ στρατηγός.

Ὁ Ἐρρίκος Καρδινιὰς ἔτρεξε κοντὰ
του. Μαζί με τὸ δοῦκα Νεμούρ καὶ
ἄλλους ἀξιωματικούς, θέλησαν νὰ τὸ
ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον
ἐκείνη θέσιν.

—Ἀφήστε με ἡσυχῇ! τοὺς εἶπε
χαμόγελο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΒΡΟΧΟΥΛΑ

Βροχούλα ποὺ ἐλαφρὰ
στὸ πᾶμι μου ἀρχινίσεις,
τ' ἀνθάκια τὰ ξερά
σὲ βλέπω νὰ δροσίσεις.

Ἡ χλόη λιποθυμᾷ
καὶ σέβανε προσμένει.
τὰ φύλλα τὰ χλωμά
ἢ στάλα σου ἀνασταίνει.

Στὸ ρυάκι τὸ νερὸ
καὶ πάλι θὰ κυλήσῃ
καὶ τὸν ξερὸν ἀγρὸ
θὰ τρέξῃ νὰ ποτίσῃ.

Οἱ ἄγριοι με τὰ σπαρτά
κι' ἡ φύση ἡ μαρμαμένη
γλυκὰ σὲ χαιρετᾷ,
βροχούλα εὐλογημένη!

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΪ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Στὴ μητρικὴ στοργὴν οἰφείλουμε τις
πρὸς γλυκὲς ἐντυπώσεις τῆς παιδικῆς
μας ἡλικίας. Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι ποὺ τις
ἐδοκίμασαν καὶ κείνοι ποὺ τις θυμοῦ-
νται.

Θυμοῦμαι ὅτι, ὅταν πλέον ἀπαύδιζα
ἀπὸ τὸ τρέξιμο, καθόμουν κοντὰ στὸ
τραπέζι, ἀπάνω στὴν παιδικὴ καρέκλα
μου, ψηλά ψηλά κουρνιασμένος. Ἦταν
πλέον ἀργά, εἶχα πηλὴ πρὸ πολλοῦ τὸ
γλυκὸ γάλα μου καὶ τὰ μάτια μου
ἐκλείναν ἀπὸ τὴ νύστα. Ἐκαθόμουν
ἀκίνητος, ἡσυχὸς καὶ ἄκουγα. Καὶ
πῶς νὰ μὴν ἀκούῃ κανεὶς; Ἡ μητε-
ρούλα μου με κάποιον μιλεῖ καὶ ὁ τό-
νος τῆς φωνῆς της μοῦ εἶναι τόσο γλυ-
κός, τόσο εὐχάριστος! Αὐτὸς μόνος ὁ
τόνος τῆς φωνῆς μοῦ λείει τόσα πρᾶγ-
ματα...

Σιγὰ σιγὰ γλιστρῶ ἔως τὸ πάτωμα
καὶ πηγαίνω ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ σὲ μιὰ με-
γάλη πολυθρόνα καὶ ξαπλώνουμαι ἀνα-
παυτικά.

«Κοιμάσαι, μικρό μου, μοῦ λείει ἡ
μητέρα μου. Πήγαίνε, χρυσό μου, στὸ
κρεβάτι σου νὰ κοιμηθῇς.

«Δὲν νυστάζω ἀκόμη, μητερούλα
μου».

Ὀνειρά ἀόριστα, ἀλλὰ πολὺ πολὺ
τερπνὰ γεμίζουν τὴ φαντασία μου. Ὁ
γλυκὸς παιδικὸς ὕπνος μοῦ κλείνει τὰ
βλέφαρα καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἀποκοιμή-
θηκα. Αἰσθάνουμαι ἀπάνω μου, ἔτσι
μέσα στὸν ὕπνο μου, νὰ με χαιδεύῃ ἕνα
λεπτὸ χέρι. Τὸ γνωρίζω μόλις με θίξῃ,
καὶ κοιμισμένος ἀκόμη. Τὸ ἀρπάζω
καὶ τὸ σφίγγω πολὺ δυνατὰ στὰ χεῖλιά
μου.

Δὲν εἶναι κανεὶς πιά στὴν τραπε-
ζαρία. Ἔνα σπερματόετο μόνο καίει
σ' αὐτή. Ἡ μητέρα μου γονατίζει στὴν
πολυθρόνα ποὺ κοιμώμουναι, περνάει
τὸ λεπτὸ ὁμορφὸ χέρι της στὰ μαλ-
λιά μου μέσα, σκύβει στ' αὐτὴ μου καὶ
μοῦ ψιθυρίζει με τὴ γλυκεῖα φωνή της
τοῦ τὴν γνωρίζω τόσο καλά:

«Σήκω, ψυχίτσα μου. Εἶναι ὥρα νὰ
τῆς νὰ κοιμηθῇς». Καὶ με τὰ χάρδια
της χύνει ἀπάνω μου ὅλη της τὴ
στοργή, ὅλη της τὴν ἀγάπην. Ἐγὼ δὲν
ανοῦμαι καθόλου, φιλῶ μόνο πρὸς δυ-
νατὰ τὸ χέρι της.

«Σήκω, ἄγγελέ μου».

Χώνει τὸ ἄλλο της τὸ χέρι μέσα στὸ
αἰμό μου καὶ με γαργαλεῖ ἐλαφρὰ
ἐν τὰ μακρουλά δάχτυλά της.... Ἡ
τραπεζαρία εἶναι μισοσκότινη καὶ
ἡσυχῇ.... Σηκώνουμαι μ' ἕνα πῆδημα
καὶ ἀγκαλιάζω τὸ λαμπρὸ τῆς μητέρας
μου, σφίγγουμαι στὸ στήθος της καὶ
ἡς ψιθυρίζω:

«Μητέρα μου, μητερούλα μου, πόσο
ἀγαπῶ!

Γελά με τὸ θελκτικὸ της μειδίαμα,
πιάνει τὸ κεφάλι μου με τὰ δύο της
χέρια καὶ με καθίζει στὰ γόνατά της.
«Μ' ἀγαπᾷς πολὺ;» μ' ἐρωτᾷ.

Καὶ σιωπᾷ λίγες στιγμὲς καὶ πάλι
μοῦ λείει:

«Πρόσεξε καλά, ἀγάπα με πάντοτε, μὴ
με λησμονῇς ποτέ. Κι' ὅταν πλέον δὲν

θὰ ἔχῃς τὴ μητερούλα σου, δὲν θὰ τὴν
λησμονήσῃς. Δὲν εἶν' ἔτσι, μικρὲ μου;»
Καὶ με φιλεῖ ἀκόμη τρυφερότερα.

«Ὁ μὴν τὸ λές αὐτό, ἀγαπητή μου
μητερούλα, ψυχὴ μου ἀγαπημένη!»

Φιλῶ τὰ γόνατά της καὶ ἀφθονά δά-
κρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Σ'.

Τὸ πολεμικὸ ἄλογο.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, με φιλοξενοῦσε ὁ κόντε Προζοβόσκις στὸν πύργο του,
στὴ Λιθουανία. Μιὰ μέρα, ἀφοῦ πῆραμε τὸ τοῖς, ἐγὼ ἔμεινα στὴ σάλα με τις
κυρίες, ἐνῶ οἱ ἄλλοι κύριοι κατέβηκαν στὴν ἀλλή, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἕνα νέο ἄλογο,
πουλάρι ἀκόμα, ποὺ ὅτι τὸ εἶχαν φέροι ἀπ' τὸ ἱπποτοροφεῖο καὶ πρώτη φορὰ
θὰ τοῦβαζαν σέλλα καὶ θὰ τὸ καβαλλίκευαν.

Ἀξαφνὰ ἀκούσαμε φωνὲς καὶ κακὸ. Κατέβηκα τότε κι' ἐγὼ στὴν ἀλλή
κι' εἶδα πῶς τὸ νέο ἐκεῖνο ἄλογο ἦταν τόσο ἄγριο κι' ἀνυπότακτο, ποὺ κανένας
δὲν τολμοῦσε, ὅχι νὰ τὸ καβαλλίκευῃ, μὰ οὔτε καλὰ-καλὰ νὰ τὸ ζυγώσῃ. Ὁ
πιδ ἱκανὸς κι' ὁ πιδ ἄφοβος σταναλῆς τοῦ πύργου στεκόταν κι' αὐτὸς καὶ τὸ
κοίταξε σαστισμένος.

Δὲν χάνω καιρὸ καὶ μ' ἕνα πῆδημα βρίσκουμαι στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου. Αὐτὸ
τοῦ ἦρθε ξαφνικὰ καὶ δὲν μοῦκανε μεγάλη ἀντίσταση. Ἀρχισα τότε νὰ τὸ χαί-
δεύω, νὰ τοῦ γλυκομιλῶ καὶ νὰ τὸ διευθύνω. Θαῦμα! Μὲ τὸ καλὸ τὸ ὑπό-
ταξα στὴ σιγμῇ. Καὶ μπροστὰ στοὺς ἐκπληκτοὺς ἐκείνους καὶ φοβισμένους
ἀκόμα κυρίους, τὸ ἔβαλα νὰ κἀνῃ ὅλα τὰ γυμνάσματα καὶ τὰ παιχνίδια τῆς ἱππα-
σίας ποὺ ἤξερα, ἀπὸ τὰ πρὸς εὐκολὰ ὡς τὰ πρὸς δύσκολα.

Ὑστερα θέλησα νὰ εὐχαριστήσω καὶ τις κυρίες. Γιὰ νὰ μὴ τοὺς δώσω ὅμως
τὸν κόπο νὰ κατεβοῦν κι' αὐτὲς στὴν ἀλλή, ἀνάγκασα τὸ ἄλογό μου νὰ πηδήσῃ
μέσα στὴ σάλα ἀπὸ ἕν' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Καὶ τῶβρα νὰ κἀνῃ τὸ γύρο τῆς

μεγάλῃς ἐκείνης σάλας πολλὰς φορές, μὲ βῆμα, μὲ τοῖς κι' ὕστερα μὲ γαλόπ. Τὸ
εἶχα πιά δαμάσει στὴν ἐντέλεια καὶ τόκανα ὅτι ἤθελα τὸ ἄλογο ἐκεῖνο πουλάρι!

Τὸ τραπέζι ὅπου πρωτύτερα εἶχαμε πάρει τὸ τοῖς, ἦταν μεγάλο καὶ στερεό.
Ἐκεῖ-πάνω ἀνέβασα τὸ ἄλογό μου. Καὶ τῶβρα πάλι νὰ κἀνῃ, στὸ τραπέζι, ἀνά-
μεσα στὰ φαγοπορεύματα σερβιτοῖα, τὰ πρὸς δύσκολα παιχνίδια τῆς ἱππασίας, μὰ με
τόση ἐπιτηδειότητα, ποὺ δὲν ἔσπασε οὐτ' ἕνα φλιτζάνι κι' οὐτ' ἕνα πιατάκι!

Τὸ κατορθῶμα αὐτὸ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση καὶ στοὺς κυρίους καὶ σὲ τις
κυρίες. Προπάντων ὅμως ἐνθουσιαστικὴ ὁ κόντε. Καὶ με τὴ συνειδητομένη του
εὐγένεια, μοῦ χάρισε τὸ ὠραῖο ἐκεῖνο ἄλογο. «Πάρτε το, μοῦ εἶπε, νὰ πάτε στὸν
πόλεμο. Μ' ἕνα τέτοιο ἄλογο, τέτοιος καβαλλάρης ποὺ εἶστε, θὰ κάμειε πολλὰ
ἀντοραγήματα καὶ θὰ δοξαστῇτε!»

Πραγματικῶς, ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, ἡ Ρωσσία εἶχε πόλεμον με τὴν Τουρκία.
Κι' ἐγὼ ἐσκόπευα νὰ πάω με τὸ ὠραῖο αὐτὸ κόντε-Μάνικον. Πῆγα λοιπὸν
με τὸ ἄλογό μου. Ὁ κόντε-Μάνικος μ' ἔβαλε ἀρχηγὸ μῆς ἰλῆς οὐσσάων. Καὶ με
τοὺς γενναίους αὐτοὺς, καθὼς καὶ με τὸ θαυμάσιον πολεμικὸ ἄλογό μου, ἔκανα
πολλὰ ἀντοραγήματα, ποὺ μᾶς ἐδόξασαν. Δὲν μπορῶ βέβαια οὔτε θυμοῦμαι,
νὰ σὰς τὰ διηγηθῶ ὅλα. Θὰ σὰς διηγηθῶ μόνον ἕνα περιεργότατον ποὺ μοῦ συνέβηκε
διαν, με τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν τοῦ στρατεύματος, κινήθηκα τοὺς Τούρκους στὸ
Ὀτοακῶφ. Περιμένετε.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΡΙΦΟΙ

*Αγαπητοί μου,

ΤΟΝ Ιανουάριο του 1921, όταν πέθανε ο Νικόλαος Πολίτης, σ' έγραψα μι' Επιστολή γιά τόν μεγάλο αυτό σοφό, πού τόσα του χρωστ' ή Νεοελληνική, Επιστήμη στα κι' ή Νεοελληνική Λογοτεχνία. Γιατί αυτός θεμελίωσε στην Ελλάδα μι' καινούργια τότε Επιστήμη, τή **Λαογραφία** και με τίς συλλογές του, με τίς μελέτες του άπάνω στά ήθη κι' έθιμα, στις παραδόσεις, στις δοξασίες, στους θρύλους, στα παραμύθια, στα τραγούδια και στις παροιμίες του έλληνικού λαού, έπηρέασε τή Λογοτεχνία μας, τή ζωογόνησε, τή δυνάμωσε και τήν έκαμε νά πάρη **χρώμα τοπικό**, ψυχή δική της, — νά γίνη δηλαδή έλληνική από μι' μίμηση των ξένων πού ήταν ως τότε. Κι' ανακατευόταν πολύ με τούς λογοτέχνες ο Νικόλαος Πολίτης. Έναν καιρό μάλιστα διεύθυνε και τήν «Εστία», τό καλύτερο περιοδικό τής έποχής. Έτσι ή επίδρασή του ήταν πιό άμεση. Γι' αυτό και ένα ώρατο σονέττο πού άφιέρωσε στη μνήμη του, ο Δροσίνης του λέει:

Μέγας, προφήτης, δηγός μας, — όμως
Απ' τή ζωή μακρύτερος ο δρόμος
Κι' άεφα σταθήκες μισοδρομίες.

Τμή και δόξα πός ο πρώτος ήσουν!
Απολυτώντας άλλοι θά πατήσουν
Όπου δέ φτάσαμε μαζί σου έμεις.

Τελευταία, ή «Λαογραφική Έταιρεία», τό σπουδαιότατο αυτό ίδρυμα του Νικόλαου Πολίτη, έθαλε γιά μνημόσυνό του έναν δάκτερο τόμο του Δελτίου τής. Ο τόμος αυτός, μεγαλοπρεπέστατος, περιέχει στην άρχή τήν εικόνα του με τό σονέττο έκείνο του Δροσίνη, τή βιογραφία του, κατάλογο έργων του των έργων, — εικοσιτέσσερες σελίδες πιάνει αυτή ή βιβλιογραφία! — κι' ύστερα ένα πλήθος επιστημονικά άρθρα, — έτσι συνειθίζεται σ' αυτά τ' «μνημόσυνα» των σοφών, — πού τ' άστειλαν επίτηδες μαθητές και θαυμαστές του Πολίτη, έλο επιστήμονες, δικοί μας και ξένοι. Απ' όλ' αυτά, διάβασα με ζωηρό ενδιαφέρον τήν έκτενή και λεπτομερέστατη βιογραφία, γραμμένη από τόν κ. Στέλιωνα Ίωαννίδη, διευθυντή του Λαογραφικού Αρχείου. Και με σταμάτησε μι' άπρόοπτη λεπτομέρεια: Ο Νικόλαος Πολίτης, ο μέγας αυτός σοφός, ο θεμελιωτής μι' Επιστήμης, ο ζωογονητής μι' Λογοτεχνίας, όταν ήταν παιδί, έφηβος και νέος άνόμα, καταγινόταν πολύ με τ' α

περιοδικά και του άρεσε, — τί νομίζετε; — νά λύνη τ' αινίγματα τους ή νά συνθέτη και νά τούς στέλνη δικά του!

Ίδου τί λέει ο βιογράφος αυτόλεξεί: «... Ήσαν δέ τ' α βιβλία ταύτα (πού διάβαζε ο Πολίτης όταν ήταν δεκατριών χρονών), πρωτίστως τ' α περιοδικά τής έποχής, ή **Χρυσάλλης**, ή **Εφημερίς των Φιλομαθών**, ή **Ευτέρπη**, τό **Αιτιολόγιο**, ή **Ημερολόγιο** του Άσωπίου, ή **Αποθήκη των Ωφελίμων Γνώσεων**, προπάντων δέ ή **Πανδώρα**, τήν όποιαν και όνομάζει κάπου εις τ' α σημειώσεις αυτού **σπουδαιότατον περιοδικόν σύγγραμμά...** Πλήν δέ των σοβαρωτέρων τούτων ασχολιών, εύχαρίστως ήτχολείτο και με τήν σύνθεσιν ή λύσιν **αινιγμάτων, γρίφων και των τοιούτων**, ών πολλά και τότε και κατόπιν έδημοσίευσεν εις τ' α περιοδικά.» Και πιό κάτω: «Ταυτοχρόνως με τήν δημοσίευσιν του μεγαλυτέρου τούτου έργου, («Μελέτη επί του βίου των νεωτέρων «Ελλήνων»), έξηκολούθει δημοσιεύων και πλείστα άλλα εις διάφορα περιοδικά, ως είναι ο **Παρθενών**, ή **Ανατολική Επιθεώρηση** και προπάντων ή **Εστία**, ού μόνον επιστημονικά, αλλά και μεταφράσεις ξένων λογοτεχνημάτων, **έτι δέ και γρίφους και αινίγματα.**» Και πότε αυτό; «Όχι πιά όταν ο Πολίτης ήταν 13 ή 15 χρονών παιδί, αλλά τό 1871, όταν ήταν είκοσι χρονών νέος!

Γι' αυτό σέ μι' προηγούμενη Επιστολή μου, όπου μιλούσα γιά τό Χαρίλαο Τρικούπη, είπα ότι, αν στον καιρό του έβγαίνει ή Διάπλασις, καθόλου άπλήθωνά της έστελνε κι' αυτός αινίγματα ή τουλάχιστο λύσεις. Είχα παραδειγμα τό Νικόλαο Πολίτη πού, καθώς μάθαινα πρό όλίγου από τή βιογραφία του, καταγινόταν ως έκείνη τήν προχωρημένη ήλικία με τέτοια πράγματα, πού άλλοι τ' α θεωρούν έλαφρά κι' άσκοπα άκόμα και γιά μικρά παιδιά! Τί λέω; Μή δέν άκουσα παιδαγωγούς νά τ' α θεωρούν και βλαβερά, νά λένε πώς **κουτιάλουν** τ' α παιδιά; Ναί, ναί, τ' α αινίγματα, οί γρίφοι, οί πνευματικές Άσκήσεις! Βλέπετε όμως ότι άπεναντίας τ' α ξυπνούν. Κι' ή εύχαρίστηση μάλιστα πού αισθάνονται τ' α παιδιά νά καταγίνονται μ' αυτά, — νά λύνουν ένα γρίφο, νά φτιάχνουν ένα αίνιγμα, νά έπινουν ένα καινούργιο είδος, — μαρτυρεί πνευματώδη, ζωηρό, έξυπνο, έρευνητικό, φιλοπερίεργο, έφευρετικό, ικανό γιά τ' α πιό δύσκολα και κάποτε γιά τ' α πιό ύψηλά. Μού φαίνεται ότι τό παράδειγμα ενός Νικόλαου Πολίτη είναι τόσο τρανό, πού δέν χρειάζεται κι' άλλο!

Όσοι λοιπόν από σ' ας έχετε τή «μηνία» των Πνευματικών Άσκήσεων κι' αισθάνεστε καμμι' φορά τήν άνησυχία,

τήν τύψη, μήπως δέν καταγίνεστε κάτι καλό, σοβαρό και χρήσιμο, άκούτε άλλους νά σ' ας λένε πώς α κουτιάλουν ή είναι γιά κουτούς, — θυμάστε τό Νικόλαο Πολίτη, τό γάλο σοφό, πού ως είκοσι χρονών νέος σοφός κι' από τότε, έδημοσίευσεν στα περιοδικά «αινίγματα, γρίφους και τοιαύτα»...

Σ' ας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΝ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Κι' ή κυρία Λάντη τράβηξε κοντ' α τήν Άνθούλα και τής έπιασε δυό χέρια.

—Θέλεις νά μάθης καμμι' έργασί' τή ρώτησε.

—Δέν πιστεύω νάχω καιρό, κυρία! άποκρίθηκε ή μικρή. Ποιός θά περποιήται τόν πατέρα μου;

—Μ' αν κι' ο πατέρας σου έδρισκε καμμι' θέση άλλου;

—Άλλου; Νά μην είμαστε μαζί;... Δέ θέλω νάφήσω μονάχο τόν πατέρα μου. Κι' έκείνος θά ναι λυμένος μακριά μου. Άλήθεια, πατέρα!

—Ω ναί, κυρία, είπε ο Φραντσκουπίζοντας δυό δάκρυα πού έμεινστις βλεφαρίδες του από τή στιγμή πού έφυγε ο Θάνος. Στιγμή δέ μπόνα κάνω χωρίς τήν Άνθούλα!

—Μην άνησυχής, κύρ Φραντς, χολοσκάνης κι' όλα θά διορθωθούν. Συμπαθώ τήν κόρη σου και σέ πακαλώ νά μου τή στείλεις τήν έρχόμε Πέμτη στό σπίτι.

—Α, κυρία! ως τήν Πέμτη μ' αρεϊ νά φύγουμε από δω και νά μην ναγυρίσουμε πιά!...

—Ε, ποιός ξέρει, κύρ-Φραντς! Θεός δέν άφίνει τούς φτωχούς νά θούν. Αυτό, ν' αμίζω, δέν έλεγε ο δλίγου;

—Α! τάκούσατε λοιπόν, κυρία; —Ναί, ναί... Στείλε μου τήν κόρη σου στό σπίτι, τήν Πέμτη, και μή μέλη.

Κι' ή κυρία σηκώθηκε, φίλησε τήν Άνθούλα και στα δυό μάγουλα, — έτσι, στα φέμματα, αλλά μ' όλη τήν καρδιά, — κι' έπειτα πλησίασε λουλούδια.

—Τί όμορφα πού είναι! είπε. Μικρή μου, τ' α μάζεψες;

—Μάλιστα, κυρία... έπειδή μ' αχατε π' α πώς σικοπεύατε νάρθήτε...

—Α, γιά μένα λοιπόν τ' α μάζεψες;

—Ναί... μ' α δέν άξίζουν γιά σ' ας είναι κι' αυτά φτωχά λουλούδια τ' α χωραφιού...

—Είναι όμως ώρα! Και τ' α π' α νω! Φέρε μού τ' α στάμαξί μου, γιά μ' α λερώσω τό φόρεμά μου.

«Α, πόσο χάρηκε ή Άνθούλα! Ποτέ δέν έφανταζόταν πώς ή άρχόντισσα έκείνη θά καταδεχόταν νά πάρη τ' α λουλούδια τής, πού αυτή δέν τόλμησε νά τής τ' α προσφέρει.

Κι' όμως όχι μόνο τ' α πήρε, αλλά και τή φίλησε. Με πόση έκπληξη θάκουγε αυτά όλα ο Γιάννης όταν θά του τάλεγε!

Η Άνθούλα άκολούθησε τήν κυρία Λάντη ως τ' αμάξι κι' έκεί τής έδωσε τ' α λουλούδια τής.

—Έγινε ό,τι είπα; ρώτησε ή κυρία τόν ύπηρέτη τή στιγμή πού τής έκλεινε τή θυρίδα του άμαξιού.

—Μάλιστα, κυρία, τελείωσε.

Ο ύπηρέτης άνέδθηκε στό κάθισμά του κοντά στον άμαξά. Και τάλογα ξεκίνησαν με καλпасμό.

—Μην ξεχάσης νάρθής τήν Πέμτη, Άνθούλα! φώναξε ή κυρία Λάντη.

Και τ' αμάξι χάθηκε στη στροφή του δρόμου.

Η μικρή στάθηκε κεί έξω και συλλογιζόταν. Ξανάδλεπε μπροστά τής τήν ώραία έκείνη μορφή και ξανάκουγε τή γλυκειά φωνή, πού είχε φωτίσει τό φτωχόσπιτο κι' είχε διώξει τή λύπη πού είχε φέρι ο κακός έκείνος Θάνος.

Τί διαφορετικοί πού ήταν οί άνθρωποι στον κόσμο! Τώρα τόδλεπε καλά ή Άνθούλα. Άλλοι, ώρατοι και καλοί, έκαναν εύτυχισμένους έκείνους πού πλησίαζαν· άλλοι, κακοί κι' άσχημοί, δέν κοίταζαν παρά πώς νά βλάψουν και νά λυπήσουν τόν πλησίον...

Αξαφνα ή Άνθούλα άκουσε πίσω τής μι' φωνή:

—Α, νά ή μικρή του κύρ-Φραντς. Στο σπίτι σας πάω, κορίτσι μου. Μου δίνεις τό χέρι σου νά πάμε μαζί;

Ήταν δυνατό; Η Άνθούλα δέν π

στευε τ' α μάτια τής και ταυτιά τής. Ο άνθρωπος έκείνος πού τής μιλούσε με τόση γλύκα και προσπαθούσε νά χαμογελάσει, ήταν ο κύρ Θάνος!

—Πού τή γνώρισες αυτή τήν πλούσια κυρία; τής έλεγε. Έχεις τύχη, γιατί σάγαπα. Ο πατέρας σου είναι άκόμα στό σπίτι;

Η Άνθούλα περπατούσε στό πλάι του, δέ θέλησε όμως νά του δώση τό χέρι τής.

—Ναί.

—Τί ξερό ξερό ναί είν' αυτό; Δέν θά μάλλιαζε δά ή γλώσσα σου αν μούλεγε; «μάλιστα, κύρ-Θάνο, στό σπίτι είναι!» Ας είναι όμως. Δέ μού λές τώρα, γνωρίζετε πολύν καιρό αυτή τήν κυρία;

Η Άνθούλα δέν άποκρίθηκε· τάχυνε μόνο τό βήμα τής γιά νά φτάσουν πιό γρήγορα.

—Χμ! έκαμε ο κύρ-Θάνος· μονάχα νά κλαίς σ' ας ξέρεις... Έ, δέν πειράζει! Κι' έτσι έχεις τύχη...

Έφτασαν στό σπίτι. Ο κύρ Θάνος έσπρωξε τήν πόρτα.

Κύρ-Φραντς, είπε, άλλαξα γνώμη. Αφού έχεις τόσο πλούσιους φίλους πού σέ προστατεύουν, δέν είναι άνάγκη νά μου δώσης κι' άλλα λεφτά. Νά, πάρε τήν απόδειξη έξοφλημένη.

—Κοροϊδεύεις τώρα; έκαμε σαστισμένος ο κύρ-Φραντς.

—Εγώ δέν κοροϊδεύω ανθρώπους πού πληρώνουν. Τ' α ξήντα φράγκα μου τ' α πήρα. Έξοφλήσαμε.

—Μ' α ποιός σου τάδωσε;

—Τί σέ νοιάζει; Πάρε τήν έξοφλησ' α σου και σώπα... Άλήθεια, δέ με συσταίνεις και μένα σ' αυτό τό άρχοντικό, νά τούς προμηθεύω άλεύρι, πουλ

ερικά κι' ό,τι άλλο χρειάζονται; Σέ

παρακαλώ, φίλε μου Φραντς, πές έναν καλό λόγο και γιά μένα.

—Μά... σ' ας τώρα-δ' ας ήθελες νά με βγάλεις απ' τό σπίτι και νά με πετάξεις στους δρόμους, κι' έχεις μούτρα, κύρ-Θάνο, νά μου ζητάς και χάρη;

—Εγώ; διαμαρτυρήθηκε ο κύρ-Θάνος. Ξεχνάς λοιπόν πώς δέχτηκα τό ένα τρίτο απ' τ' α χρωστούμενα και σ' αδωσα γιά τ' αλλα προθεσμία; Α, μην είσαι άχάριστος, κύρ-Φραντς! Η άχαριστία είναι κακό πράγμα!

Και λέγοντας αυτά, πού ίσως δέν τ' α πίστευε κι' ο ίδιος, ο κύρ-Θάνος έφυγε κι' έκλεισε τήν πόρτα με θυμό.

—Όρίστε! είπε ο κύρ-Φραντς στην κόρη του. Τώρα μού κάνει και τόν ευεργέτη. Και θέλει νά τόν συστήσω στό άρχοντικό από εύγνωμοσύνη. Αμ' δέ; Ας περιμένει! Μ' α ποιός νά τ' α δώσε τ' α λεφτά;...

—Η κυρία Λάντη, πατέρα, μ' ας έκανε κι' αυτή τήν καλοσύνη. Τήν είδα εγώ πού μίλησε του ύπηρέτη. Θά τόν έστειλε νά πληρώση τόν κύρ-Θάνο... Πατέρα, σήμερα πού είμαστε χαρούμενοι, μού κάνεις και μένα μι' χάρη;

—Λέγε, κόρη μου, τί θέλεις;

—Ελ' α νά πάμε μαζί, νά ιδούμε τή μητέρα του Γιάννη... Δέν ξέρεις τί καλοί άνθρωποι πού είναι όλοι τους!

—Και δέν μού λές, ποι' α είν' αυτή ή μητέρα του Γιάννη;

—Είναι μι' περίφημη νοικοκυρά! Έσ' α δ' α ξέρεις τί ώρατες τυρόπητες πού κάνει... Ο άντρας τής έχει δικό του σπίτι και δικά του χωράφια. Από ζωντανά δ' α, άλλο τίποτα!... Η μητέρα του Γιάννη μ' έμαθε όσα ξέρω. Και θά μού μάθ' α κι' άλλα πολλά.

(Ακολουθεί)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

1) ΙΩΑΝΝΑ Χ. ΠΑΣΣΑΛΙΔΟΥ (Πονεμένο Χαρμόγελο) έν Άλεξανδρεία. Α' Βραβείον 1910ου Διαγωνισμού Λύσεων Πνευματ. Άσκήσεων. — 2) ΕΛΠΙΣ Γ. ΜΠΙΛΛΗ (Το γέφυρα) έν Κωνσταντινούπολει. Α' Βραβείον 1909ου Διαγωνισμού Λύσεων Πνευμ. Άσκήσεων. — 3) ΝΙΚΟΣ Ι. ΚΥΛΙΑΝΗΣ (Καταστάσις) έν Άργεντιν. Α' Βραβείον 1909ου Διαγωνισμού πρὸς Σύνθεσιν Πνευμ. Άσκήσεων. — 4) ΝΙΚΟΣ Κ. ΛΥΣΙΩΤΗΣ (Μελαγρό Σκακιστάρι) έν Αθήναις. Β' Βραβείον 22ου Διαγων. Εσπαθόματος. — 5) ΦΟΙΒΟΣ Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ (Αεοντόκαρδο Κυπριόπουλο) έν Λευκωσί. Β' Βραβείον 1910ου Διαγων. Λύσεων Πνευμ. Άσκήσεων.

(ΕΜ). Μαγγελάνος, α. (ΕΜ). Αλβιγκιστών, α. (ΠΚ). Λαβίνος, α. (ΚΚ). Φιερνιά, α. (ΙΑ). Φοίβος, α. (ΗΠ). Φούλα, κ. (ΕΒ). Προσφυγική Έλπις, κ. (ΕΜ). Κόκκινος Κόρινθος, α. (ΚΕ). Δάφνη των Νικητών, α. (ΝΤ). Μπαγιαντέρα, α. (ΤΠ). Ναυσοδόκος, α. (Ι); Αξάνδριος, Αστήρ, α. (ΜΡ). Βάλα, α. (Α-γνώστος).

Ανανεώσεις Ψευδώνυμων:
Περσός, α. Μπαρμπαντάκος, α. Μάγος Αντρωτής, κ. Γυνάικα, κ. Χαλικοποπούλα, κ.

Η Διάπλασις ἀπάζεται
τους φίλους της: Οάλασαν (ναί, έχω) έστειλα τέσσερα τετράδια:

Αθηνά (συνεμφωφθόν και περιμένω) **Ζαηράν Φλόγα** (χαίρω που έγινε καλά γράφε μου τώρα) **Μικρόν Γίγαντα** (περαστικά σου και περιμένω) δεν μπορεί να μη βράσκει λίγον καιρό για να μη γράφεις έστω και δυό λογάκια: αλλά πρώτα να πληρώσεις τα μαθήματα που έχασες: **Νέαιραν** (καλώς ναρθής) **Μαρίτσαν Σφαέλου** (να διαβάσεις μεθύριο τον Όδηγό, να ιδής πως στέλλονται αι λύσεις) **Σπυριδώνα Μπάγκαν** (δυστυχώς όχι, γι' αυτά που με ρωτάς, δεν γνωρίζω: αλλά θά μπορούσες ναποταθής προς τον κ. Δ. Αιγινήτη, διευθυντή του Αστεροσκοπείου, με την παράκληση να σε πληροφορήσει και για τα δυό) **Γειφωφιάστην** (ναί, έχεις καιρό να μου τη στείλεις) για το διάταγμα που λές, δεν έβρω ποιές έορτές καταργεί: **Πολυδ. Ε. Καλδήν** (είναι εκδόσεις του κ. Ι. Ν. Σιδέρη, αλλά δεν γράφει πόσο τιμούνται) **Αιρόμητο Εδζω-νάνι** (μή σου απήντησα κατόπι: όπως δηλώσατε, αν έχεις καμιά απορία που να μη σου την λύνη ο Όδηγός, μπορείς να μου τη γράψης) **Μορφέα και Δούμισαν Γαβριέλλαν** (εν τάξει: για τα κομμάτια σας στο έρχόμενο) **Σίπυλον** (έχει καλώς, στείλε τις) **Αεράκι του Πέραν** (ω, πολύ ευγενικό αυτό που γράφεις!) **Δοξασμ. Σπάρτην** (τόν ενέγραψα) ευχαριστώ πολύ) **Αρτεμιν Κουτρε** (βράχουν όλα και στείλε να ταχόρασης) **Βάτον** (χαίρω που έγινε καλά) **Φαγάναν** (τότε να το ξαναγράψης ως φανταστικό: γιατί άλλο να περιγράφεις ένα χωριό, όπως περιγράφεται στο κομμάτι σου, κι' άλλο να φανταζέσαι το χωριό που θά σου άρεσε: ο τόμος αυτός έχει τον «Μικρό Τζόκευ») **Φοίβον** (μετά χαράς) **Λευκόμαλλον Χειμώνα** (χαίρω πολύ κι' ευχαριστώ για όσα γράφεις) **Αραπίτσαν** (και σὺ να διαβάσεις τον Όδηγό, για να ιδής πως στέλλονται αι λύσεις) **Οεολόγον Χ. Κων.** (έλαβα) **Χουσομαλ. τών Σφακιών** (φωτογραφία έλήφθη) **Καλαματ. Μαντήλη, Αειτιάδα, Ορέστην Κελετηρόν κτλ. κτλ.**

Ανθος της Ανδρον, Ηρώα της Αλαμάνας, Φανήν Ν. Αάλα, Λευκόν Γλάρον, Κορν. Ποιη-τιδην, Πανούργον Οδυσσέα, Φάντε Μπασιτούνην, Ρολάνδον, Τολμηρόν Πλοιαρχον, Παπαρού-ναν (έστειλα.)

Είς όδας έπιστολάς έλαβα μετά την 24 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ του νέου 213ου Διαγωνισμού.
Αι λύσεις δεκταί μέχρι 1 Μαΐου.

180. Δεξιόγριφος

Ασθένεια, μὰ μ' απόστροφο,
Καί νήσο συνενώνεις
Κι' ένα Σπαρτιάτη στρατηγό
Αρχαίο φανερώνεις.

Χουσομένη Δύση

181. Στοιχειόγριφος

Ίδρυμα σοφό, σπουδαίο,
Είτε νέο, είτε αρχαίο,
Μένει δίχως κεφαλή
Καί... μὰς κόβεται ή χολή!

Φύσης Λεβάντες

182. Μεταγραμματισμός

Γυναικείου ονόματος
Τό κεφάλι αλλάζεις,
Της Ασίας γνωστότατη
Χώρα παρυσιάζεις.

Μυστηριώδης Ίππιδες

183. Αρχαίον Αίνιγμα.

Αλαλος απόστολος, άγραφον
έπιστολήν εις άθεμελίωτον πόλιν
έκόμισεν: οί δέ πολίται, ιδόντες
αυτήν, ύπερεχάρησαν και έξηλ-
θον.

Ναυτόπαις της Δόξης

184. Χί

+ * * * * + = Αρχιερέυς Έβρο
* + * * * + = Πόλις Βουαρίας
* * + * * + = Πόλις Πελοπον.
* * * + * * = Ποταμός
* * + * * + = Πόλις Ιταλίας
* + * * * + = Κράτος Εύρωπ.
+ * * * * + = Νήσος
Διαγωνίως: Έλληνι ποιητής και
άρωματικόν ύγρον.

Αιρόμητο Εδζωνάνι

185. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 = Ζώον.
2 1 3 5 6 = Ευτελής.
3 2 1 4 5 6 = Δύναμις.
4 1 2 1 6 = Πόλις.
5 3 1 = Μέτρον.
6 3 5 4 5 6 = Μαθρόν.

Καπετάν Καραπιπέρης

186-190. Μαγικόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ένός γράμματος
έκάστης των κάτωθι λέξεων δι-
ένός άλλου, πάντοτε του αυτού,
να σχηματισθόν άνευ αναγραμ-
ματισμού άλλαι τόσαι λέξεις.
κωφός, φάρος, τόκος, πόλος, δόμος.
Λαβάρια

191. Ακροστιχίς εξ Αντιθέτων

Νά εύρεθούν αντίθετα των κά-
τωθι λέξεων τοιαύτα, ώστε τάρ-
χικά των νάποτελουήν νήσον:
άφροσύνη, άπιστος, σκότος, βορ-
ράς, τραχύς, όμιλώ.

Ανθος της Ανδρον

192. Φωνηεντόλιπον

φσλ-τ-φσλ-γμζ-τ-σκκλ
Μυροβόλος Άνοιξις

193. Γρίφος

αφ τε
αφ ε αφ τε βιν τε
αφ αφ τε τε
αφ τε

Περαισιός

Διά τους Γαλλομαθεύς

194. Angle

+ * * * = Grande Fête
* + * * = Ad verbe
* * * * = Animal coïnu
* + * * = Epithète
* * * * = Fruit
Verticalement: Empereur de Rome

Ανθος της Αθήνης

195. Sans Voyelles

Tl-pr-tl-fls

Ευγενής Ίππιδης

ΔΥΣΕΙΣ

των Πν. Ασκήσεων του φύλ. 44

585. Αηδών (αί, Δών).—586.

Όνος-Κρόνος.—587. Άρης-Α-

δης.—588 Αριθμός - ρυθμός.—

589. Σίμων.

590. ΕΛΑΦΟΣ 591. Μέλι. (κα-

ΔΑΚΩΝ ΜΕ ΛΟΙπόν.)

ΑΚΙΣ —592. ΙΩΝΙΑ-

ΦΩΣ ΔΙΘΡΑ-ΚΡΕΩΝ

ΟΝ (ΙσΑΚΙς, ΩΧΡΙ-

Ω, ΝοΘεία, Ι-

δΡΩς, ΆνΑΝδρος).—593. Τέρ-

πειν άμα και διδάσκειν.—594. Μη

με λημονέι (μὴ με λ' εις μόνη.)

—595. Fossile, (fosse, ile.)—

596 Ennemi.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις με
άπλά στοιχεία δε. 4, τὸ ελάχιστον τί-
μημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ή λέξεις, με πλάγια δέ στοιχεῖα
λεπ. 50 καί με κεφαλαία λεπ. 70.
Ο χωριστός στίχος δραχμὴς 2.
Η προπληρωμή είναι ἀπαραίτητη.

(ΚΑ'—368)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΙΔΡΥΕΤΑΙ
Η «ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»
τῇ πρωτοβουλία τοῦ ΧΕΙΜΑΡΡΟΥ

(ΚΑ'—369)

Μακεδονοπούλα, αὐτὸ δὲν σὲ ἐνδια-
φέρει; ἐπὶ τί θὲς στὴν Τ. ε; Τὸ
Τρελλὸ Ναυτόπουλο τί γίνεται; ἀστε
βέ-βου; Πὸς πᾶς με τὸν Πρόεδρο; θά
στείλεις καμμιὰ κάρτα; ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

(ΚΑ'—370)

Στὸ Δημοψήφισμα
ΗΡΩΪΚΗ ΦΕΣΑ

(ΚΑ'—371)

Θεῖνος Μάννας, ὑποστηρίζει κί' ή:
Ήσοιή Φέσα

(ΚΑ'—372)

Ζουλού, πιστεύω νὰ χορεύεις με τὸ
σκοπὸ τῆς: Μπαγιαντέρας

(ΚΑ'—373)

Αλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μ.
με τὰ Διαπλάσπουλα.

ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ

(ΚΑ'—374)

Ανταλλάσσω Μ. Μ. καὶ σ. ρ. με ὅλους
καὶ ὅλας. Δίσις: Georges Mascas,
Alexandrie, Mazaritta, Salah-el-din,
No 11.

(ΚΑ'—375)

Εισερχόμενος εἰς τὸν διαπλάσιον
κόσμον χαιρετῶ ἀπαντας.—ΦΟΙΒΟΣ

(ΚΑ'—376)

ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΔΙΑΠΛΑΣΟ-
ΚΟΣΜΟ ΧΑΙΡΕΤΩ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ
ΟΛΑΣ.—ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΡΙΝΟΣ

(ΚΑ'—377)

Αλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω κάρτες
με ὅλους ἀπαντῶ ἀμέσως γράφω
Ανδρέαν Βουγιούνην, Ρ. Γ. Καλάμας.

(ΚΑ'—378)

ΘΗΝΕ ΜΑΝΝΑΣ, ὁλόθεμα σὲ ὑποστη-
ρίζω, ΠΙΚΡΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

(ΚΑ'—379)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, ΣΥΛΛΟΓΟΙ,
Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὅλοι καὶ ὅλαι
ἀνεξίτηλές θά μ' ἔχετε ψηφίσῃ.
Διὰ τοῦτο σὰς ὑπερευχαριστῶ. Θά σὰς
εἶμαι πάντοτε εὐγνωσκων.

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

(ΚΑ'—380)

Διαπλάσπουλα, χαιρετε. Άνταλλά-
σσουμε Μ. Μυστικά Δίσις (ΚΑ'—384).
ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ. ΑΕΤΙΔΕΥΣ

(ΚΑ'—380 α')

Χαλικοποπούλα, Νησί της Αφροδι-
τίτης. (Μ. Μ. σου δεν έλαβα) αν-
ταλλάσσουμε κάρτες: Φοίβε του Έλ-
λ νιομού, Πρόμαχς της Ήλενθερίας,
Ήρωική Φέσα, Πικρή Σκλαβία, Πυ-
νελλήνιος Ένωσις, σὰς ὑποστηρίζω.

ΚΙΣΣΟΣ

(ΚΑ'—381)

ΝΕΦΕΛΗ, τί άπέγγειλες... ώραίαι...
ΚΑΡΟΥΜΙΑ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, άλλη
λογραφούμε; Δίσις: (ΚΑ'—203) 8ον.
ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ

(ΚΑ'—382)

Μαγεμένη Ρεματιά, με μαγέψατε: χίλι
ευχαριστώ.—Πανταχού Παρών, σε
χώρα με, καλή μου! ήμου άρωστη-
Ζοζάννα, έλαβα στέλνω ευχαριστώ.—
Σμύρνη, δυστυχώς δεν γίνεται.—Ίδαν
σμέ, περιμένα γραμματάκι σας.—Λευ-
Κοίτη, Γεωρ. Καλλιόπουλε, Πουλί Κα-
ταγίδος, πιστεύω νὰ τὰ λάβατε.
Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι

(ΚΑ'—383)

Μαθες Ίπποτα καὶ Άσο Καρό, άνα
καλύπτει έμένα.
Αστρον της Δύσεως

(ΚΑ'—384)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΘΡΑΚΙΚΟΣ ΘΥΡΛΟΣ»
Υποστηρίζουν τὰ ὑπόθερα ψευδώνυμα
ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, ΘΥΡΛΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
Μή λημονεῖται τὸν διαγωνισμόν με-
(ΚΑ'—304). Βραβεῖα εκλεκτά.

(ΚΑ'—385)

Εστειλα 110 ψήφους: 20 διὰ Θρόνον
Έλληναίμου καὶ άνα 10 διὰ Χί-
μαρρον, Έλπίτσουαν Νεότητα, Πέ-
μαχον Έλευθερίας, Πανταχού Παρόντα
Ήρωικήν Φέσαν, Πικρήν Σκλαβίαν,
Ίερὸν Έλευθερίας, Μαμαρωμένον
καὶ Όνειρεμένην Λευτεριά.—Τριαντα-
φυλλένιο Μπουκετάκι, Μάγκισσα, εὐχα-
ριστῶ (Βραβεύτηκα.)

ΑΚΙΛΕΥΣ Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Βασίλεως «ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΒΡΑΧΟΥ»

(ΚΑ'—386)

Πρὸς τὸν Σύλλογον «Τιτάνα».
Τιτάν επικατάρατε,
μή μου τοὺς κύκλους τάραττε
Υἱὸς τοῦ Ταυτέτου

(ΚΑ'—387)

Αστεμης, Γκαίμον, καὶ λοιποί, Δίσις
(ΚΑ'—95). Περιμένωμεν.

ΣΜΥΡΝΗ, ΠΑΝΟΥΚΛΑ

(ΚΑ'—388)

Αιγερινόν, Θεῖον Μάννας καὶ Σμύ-
ρνην θερμὸς ευχαριστῶ.
ΣΟΦΙΑ ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

(ΚΑ'—389)

ΓΡΙΦΟΣ: Ή Καλλιόπη εἶναι
Πόλις
Αγουλινίτσα ΣΟΦΙΑ ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

(ΚΑ'—390)

ΚΟΜΗΣΣΑ ΤΩΝ ΑΧΑΡΝΩΝ,
ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
Σὰς ὑποστηρίζω. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΑ'—391)

ΓΚΑΙΜΟΝ, εἶσαι γιὰ τὰ πανηγύρια
σὲ ξεύρω ποιὰ εἶσαι! ὅταν γελᾷς
μοιάζεις σάν Βυζαντινὴν άγιογραφία.
Σερίομαι σὲ ὑποστηρίζω.—Μακρόν
πούλα, Τρελλὸ Ναυτόπουλο, Αἰτήτη
Έλλάς, ἐνωθῆτε: σὰς ὑποστηρίζω:

Ο ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

(ΚΑ'—392)

«ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ»,
ΔΗΛΩΣΗ.—Σ' ὅσους προσπαθοὺν νὰ
μὰς ξεσκεπάσουν, δηλώνουμε πὺ-
άδια προσπαθοὺν, γιατί ἐμεῖς ἔχουμε
τὰ ψευδώνυμα γιὰ εύκολία καὶ ὄχι γιὰ
νὰ κρύψουμε τὰ ὀνόματά μας.

Ο Πρόεδρος: Κισσός

(ΚΑ'—393)

«ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ»,
Α' ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΡΟΝΙΣΜΟΣ

Γράψετε σὲ μιὰ καλλιτεχνική κάρτα
μιὰ Πρωτοπαλιότατη ψευτιά. Α' δι-
δυ εὐκυνότερες θά βραβευθούν. Πρὸς
θεσμία μήνας. Δίσις: (ΚΑ'—141).

(ΚΑ'—394)

Τεμπέλα, ὁρῶ εἶν' ἔτσι, ἀνταλλά-
σσουμε Μ. Μ. καὶ κάρτες; Στείλα
Α. Στεφανίδην, Ρ. Γ. Minet-el-Bassa
Alexandrie (Egypte)

ΑΙΛΙΚΑ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταί παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας
ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυτά.
Άλλως δὲν εὐθύνομεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.